

ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΨΑΧΝΕΙΣ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ

Λίγες μέρες μόνο έχουν περάσει από την επιστράτευση των εργατών αυτών και ακούμε συνεχώς τα ίδια πράγματα. «Δεν μπορούμε να πάμε στη δουλειά μας», «είναι κρατικοδίαιοι και ρουσφετολόγοι», «δεν έχουν υποστεί καμία μείωση μισθού και πρέπει γιατί το έχουν πάθει και όλοι ο άλλοι» και άλλες τέτοιες ανοησίες που μπορεί να ακούγονται από τον μεγαλύτερο επιχειρηματία μέχρι και τον άνεργο, επισφαλή ή χαμηλά αμειβόμενο εργαζόμενο.

Για την ιστορία οι εργαζόμενοι του ΜΕΤΡΟ μετρούσαν ήδη 9 ημέρες απεργίας ενάντια στο «Ενιαίο Μισθολόγιο» δηλαδή τις μειώσεις μισθών και την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεών τους, πράγματα που αυτό συνεπάγεται. Η απεργία στηρίχθηκε αρκετά από το μεγαλύτερο κομμάτι της οργανωμένης εργατικής τάξης(συνδικάτα, λαϊκές συνελυσεις, αριστερές και αναρχικές οργανώσεις) με αρκετό κόσμο να παριστανται σχεδόν καθημερινά στο αμαξοστάσιο του Μετρό στα Σεπόλια στο οποίο οι απεργοί είχαν κάνει κατάληψη.

Βέβαια το κράτος δεν θα μπορούσε να ανεχτεί άλλον έναν αγώνα που θέτει τα εργατικά συμφέροντα στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος οπότε έκρινε μαζί με το δικαστήριο την απεργία παράνομη, διέταξε επιστράτευση των εργατών αυτών και έστειλε δυνάμεις των ΜΑΤ με ΕΚΑΜ να διακόψουν την κατάληψη του αμαξοστασίου.

Η καταστολή της απεργίας του ΜΕΤΡΟ ήταν αναμενόμενη διότι αποτελούσε καθοριστικό αγώνα, ενάντια στην ομαλή λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας.

Ο κλάδος των μεταφορών και των συγκοινωνιών είναι αυτός που ουσιαστικά συμβάλλει ενεργά στην αλυσίδα της παραγωγής και της διακίνησης των προϊόντων και των υπηρεσιών, δηλαδή την διαδικασία επίτευξης και αναπαραγωγής του κέρδους του Κεφαλαίου. Αυτό σημαίνει ότι για 9 μέρες κατάφερε η απεργία αυτή να μπλοκάρει αυτή τη διαδικασία και να δημιουργήσει ισχυρό πλήγμα στα αφεντικά που έβλεπαν τα κέρδη τους να συρρικνώνονται. Αυτός ήταν κι ένας απ'τους λόγους που η κυβέρνηση και τα Μ.Μ.Ε μετέτρεψαν την απεργία σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα και έθεσαν θέμα κινδύνου της χώρας. Το κράτος επέδειξε για άλλη μία φορά τον "τσαμπουκά" του προειδοποιώντας κιόλας τους εργαζόμενους ότι αν τολμήσουν να σηκώσουν κεφάλι θα νιώσουν πάνω του τα γκλομπ των ένστολων φρουρών του.

Οι ίδιοι που έχουν υπογράψει τα μνημόνια της εξαθλίωσής, κατήργησαν τις συλλογικές συμβάσεις, πήγαν τους μισθούς στα 400€, τσάκισαν κάθε είδους πρόνοιας και ασφάλισης και τώρα νοιάζονται για την ταλαιπωρία του πολίτη(sic). Υποτίμησαν την εργασία, την ζωή μας, έστειλαν 1,5 στην ανεργία και χιλιάδες ανθρώπους στην αυτοκτονία και τώρα νοιάζονται για την κούραση που νιώθουμε όταν κολλάμε στην κίνηση της Λένορμαν ή της Αλεξάνδρας για να πάμε στην σχολή ή στην δουλειά. Κι αυτά προσπαθώντας να μας πείσουν να πληρώσουμε ένα χρέος το οποίο δεν δημιουργήσαμε.

Παράλληλα είδαμε ανθρώπους της τάξης μας, εργαζόμενους, άνεργους, συνταξιούχους και επισφαλώς εργαζόμενους να παίρνουν ξεκάθαρα θέση ενάντια στην απεργία φωνάζοντας σαν λυσσασμένα σκυλιά και βρίζοντας τους απεργούς. Αυτό λέγεται κοινωνικός αυτοματισμός και δυστυχώς δεν το βλέπουμε πρώτη φορά. Υπήρξαν καταδίκες της απεργίας σε δημόσιες κουβέντες συν τ'ότι όταν έληξε η απεργία χιλιάδες επιβάτες έσπευσαν να χρησιμοποιήσουν το μετρό για τη μετακίνησή τους, επικροτώντας με αυτόν τον τρόπο την κρατική βία.

Πς θέσουμε αρχικά κάποια ερωτήματα

- Οι εργαζόμενοι του μετρό μείωσαν τους μισθούς μας;
- Οι εργαζόμενοι του μετρό μας απέλυσαν απ'τη δουλειά;
- Οι εργαζόμενοι του μετρό φταίνε που δεν έχουμε να γεμίσουμε με βενζίνη το ντεπόζιτο;

Δεν νομίζουμε.

Το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε είναι να βρισκόμαστε εκεί στο κατελλημένο αμαξοστάσιο και να στηρίζουμε την απεργία των εργατών του Μετρό μέχρι τέλους. Τ'ότι ήμασταν 500 αντί 10.000 ή παραπάνω ήταν ο βασικός λόγος για τον οποίο η απεργία πτήθηκε.

Θα έπρεπε να είμαστε εκεί όχι μόνο για να βοηθήσουμε τους εργαζόμενους αυτούς να μην χάσουν τον μισθό ή την δουλειά τους, όχι μόνο για να τους δώσουμε πθικό στον αγώνα τους αλλά επειδή πρέπει στην επίθεση που δεχόμαστε ως τάξη να αποκτήσουμε ξανά αυτή την συλλογικότητα και την δύναμη για ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΟΥΜΕ.

Τέλος να θυμήσουμε ότι οι μόνοι που ενοχλούνται και δεν επωφελούνται από τις απεργίες είναι τα αφεντικά και οι κυβερνήσεις τους.

Ταλαιπωρία είναι να χάσεις τη δουλειά σου και να αγοράζεις κάθε μερα Χρυση Ευκαρία μπάς και βρεις μία του ποδαριού αφού σου έχει ήδη κοπεί το επίδομα ανεργίας, να φοβάσαι ότι αναπάσα στιγμή θα απολυθείς, να είσαι φοιτητής που δεν έχεις 1,40 για να πηγαίνεις και να έρχεσαι από τη σχολή, να είσαι μετανάστης στο κεντρο της Αθήνας να αντιμετωπίζεις τα μαχαίρια των φασιστών και να σε κλείνουν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Λίγη κίνηση στον δρόμο για μερικές μέρες είναι σίγουρα λιγότερο κουραστική από αυτά.

Να στηρίζουμε κάθε απεργία

Να οργανώσουμε τη δική μας

**ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ.
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ.**

essemfe@espiv.net

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΧΗΜΑ ΣΕΜΦΕ

